

17. Januar og har altsaa ogsaa ligget paa Tingets Bord i ikke saa kort Tid. Jeg antager derfor heller ikke, at det er nødvendigt at komme ind paa at tale om de enkelte Detailspørgsmaal, som det høje Tings Medlemmer vel paa Forhaand have gjort sig bekendte med. Jeg skal indskrænke mig til at tale om de Punkter, som efter min Mening ere de væsentligste i Forslaget.

Et af de første Hovedprincipper, jeg vil omtale, er det Selvstyreprincip, som Forslaget søger at føre ud i Livet. Det er ikke noget nyt for dette Tings Medlemmer at beskæftige sig med dette Princip. Det er gennemført i en Mængde andre Lande, og det har vist sig at virke, som Indenrigsminister Hørring i sin Tid udtalte, paa en god Maade. Første Gang, Kravet om Selvstyre paa dette Omraade kom frem herhjemme, er langt tilbage, nemlig i 1884. I dette Aar havde Danmarks Afholdsforening holdt sit Aarsmøde her i København og vedtaget en Resolution, som krævede kommunal Selvbestemmelsesret paa dette Omraade. Siden 1884 har dette Spørgsmaal Gang paa Gang været stillet til de forskellige Kandidater paa Valgtribunerne, naar vi stode overfor et Folketingsvalg. Det er altsaa et Spørgsmaal, de forskellige Medlemmer i Folketinget have haft Lejlighed til at stifte Bekendtskab med. Første Gang man her i Folketinget kom til at beskæftige sig positivt med dette Spørgsmaal, var i Samlingen 1895—96.

Som maaske de ældre Medlemmer her i Tinget erindre, blev der om Efteraaret i 1895 her i Tinget fra over 150,000 Borgere i Landet indbragt et Andragende, hvori man androg om Gennemførelse af Lovbestemmelser, der gave Kommunalbestyrelserne Selvbestemmelsesret angaaende Beværtning og Handel med berusende Drikke. Andragendet blev henvist til Behandling i Andragendeudvalget. Dette afgav en Betænkning og foreslog at henvise Andragendet til Indenrigsministerens Undersøgelse og Overvejelse. Den 23. Marts 1896 var Andragendet til Behandling her i Tinget. Henvisningen til Ministeren blev selvfølgelig anbefalet af Udvalgets Ordfører. Efter ham fik daværende Indenrigsminister Hørring Ordet, og han udtalte da, at han ikke havde noget imod at modtage Henvisningen, saa meget mindre som det i de forskellige Lande, hvor man allerede havde faaet indført en saadan Bestemmelse som den, der krævedes i det foreliggende Andragende,

havde vist sig, at Bestemmelsen havde virket paa en gavnlig Maade. Og han føjede til, at han var klar over, at naar man her hjemme skulde til at lovgive paa Beværteromraadet, kunde man ikke komme uden om dette Spørgsmaal. Det byder sig af sig selv, sagde han, naar man overhovedet skal lovgive paa Beværteromraadet, da ogsaa at komme ind paa Behandlingen af dette Spørgsmaal. Altsaa allerede i 1896 har Folketinget taget Stilling til dette Spørgsmaal. Nu vil jeg ikke dermed sige, at Folketinget derved positivt har bundet sig, det være langt fra, men jeg betoner det for at vise, at det er et Spørgsmaal, som dette høje Ting har haft Lejlighed til at beskæftige sig med for flere Aar tilbage.

Umiddelbart efter Samlingen 1895—96, altsaa i Efteraaret 1896, fremsatte den daværende Indenrigsminister et Lovforslag her i Tinget alene om Beværtning. Det er vistnok første Gang, man her paa Rigsdagen er inde paa en speciel Lovgivning paa Beværteromraadet. Og vi have saa flere Forslag af denne Art fremme Aar efter Aar. Det første blev fremsat af Hørring i 2 Aar efter hinanden, det næste, saa vidt jeg husker, af Bardenfleth, og endelig det sidste, fremsat af daværende Indenrigsminister Bramsen. Jeg skal ikke komme ind paa at referere Indholdet af disse Forslag, men kun sige, at de have i mere eller mindre Grad beskæftiget sig med de Tanker, som ere nedlagte i Kommissionsforslaget, og jeg kan tilføje, at det høje Ting ogsaa ved sine Afstemninger har givet en Del af disse Tanker sin Tilslutning.

Efter disse indledende Bemærkninger skal jeg gaa over til at udtale mig om nogle af de Hovedprincipper, der indeholdes i det Forslag, her foreligger til Behandling. Det første Hovedprincip, som jeg da vil sige et Par Ord om, er Spørgsmaalet fri eller bunden Beværternæring. Jeg sagde før, at jeg vilde ikke ind paa en Detailbehandling af de Spørgsmaal, hvormed jeg kunde tænke mig, at der var Strid. Det er heller ikke min Mening her at komme ind paa en Behandling af selve Spørgsmaalet, jeg ønsker kun refererende at give en Fremstilling af, hvad der er passeret paa dette Omraade. Forholdene ere her hjemme saaledes, at vi, saa vidt mig bekendt, indtil 1857 levede under bunden Beværternæring. Ved Næringsloven af 1857 blev dette Forhold ændret, og vi se snart, hvad Følgen bliver af den